

Jillanka, moeder sinds haar negentiende.

ders Bureau Jeugdzorg mijden uit angst voor nog meer problemen.

Op de foto's gaan alle vrouwen, zwanger of met een kind aan de borst, helemaal uit de kleren. Rijkers belooft 'honderd procent fotoshopvrije foto's': "In van die gefotshoppte foto's zit toch helemaal geen gevoel meer? Ik doe niet mee

aan dat modebeeld. Ik wil met een zwak lichtje de mooie punten van een vrouw laten uitkomen. En niet een spot erop om vervolgens de minpunten weg te poetsen."

Alide heeft er geen moeite mee dat heel Amsterdam haar straks bloot ziet: "Het gaat mij om de boodschap: wij hebben heel wat in ons

mars. Er zijn genoeg jonge moeders die niet dom zijn."

Jillanka is met haar rode haar zo herkenbaar, dat iemand haar laatst al in het zwembad aansprak: "Mischien moet ik toch mijn haar maar eens in een andere kleur verven."

www.mery.nl

Melanie Rijkers:
Puur, trotse tienermoeders
Uitgeverij d'Jonge Hond, €19,95.

Expositie in de Melkweg, woensdag tot en met zondag van één uur 's middags tot acht uur 's avonds.
Tot en met 3 mei.

Steven Pont

Annie, 1955

Als ik zou moeten markeren vanaf welk moment ouders in de opvoeding de weg een beetje kwijt zijn geraakt, dan is dat bij het verschijnen van het gedicht *Ik ben lekker stout* van Annie M.G. Schmidt uit 1955. In dat gedicht werd recalcitrant gedrag van kinderen niet meer vooral vervelend gevonden, maar voor het eerst verheerlijkt. Het gedicht begint als volgt: 'Ik wil niet meer, ik wil niet meer! Ik wil geen handjes geven! Ik wil niet zeggen elke keer: Jawel mevrouw, jawel meneer... Nee, nooit meer in mijn leven!'

Mede door dit gedicht begon kinderlijk verzet tegen de ouders plotseling acceptabel te worden en telde de wil van het kind voor het eerst in de geschiedenis echt mee. Ouders werden dan ook steeds terughoudender in het trekken van hun grenzen en lieten het pe-

Kinderlijk verzet tegen de ouders was ineens acceptabel

dagogische roer steeds meer los. Het idee achter deze hele nieuwe aanpak was dat ouderlijke invloed per definitie neurotiserend voor het kind was en dus zo veel mogelijk moest worden vermeden. Van deze bizarre gedachte was de antiautoritaire opvoeding het trieste dieptepunt, een pedagogisch gedrocht waarbij de macht over de opvoeding zelfs helemaal bij het kind kwam te liggen.

Pas toen duidelijk werd dat de kinderen die op die manier waren grootgebracht bijna allemaal ongeschikt waren voor het leven, werden de touwtjes weer wat aangehaald.

En eigenlijk zijn we daar tot op de dag van vandaag mee bezig. Want nog steeds is de meest gestelde vraag aan Jeugdzorg, de meest gevraagde tip aan vrijgevestigde pedagogen en het centrale thema van alle opvoedprogramma's op tv, uiteindelijk toch: hoe je als ouder de macht over je kind weer een beetje kunt heroveren.

Deze natuurlijke tegenreactie laat zich, 54 jaar later, ook weer het beste in een gedichtje vatten, alleen nu niet vanuit de belevingswereld van het kind, maar vanuit die van de ouder: 'We willen weer, we willen weer! We willen weer normaal een handje! We willen niet zeggen elke keer: Ga eens niet zo tegen ons tekeer, Anders krijg je weer gewoon een standje!'

s.pont@parool.nl